

D ů v o d y:

§ 3 ex. ř. sice nestanoví, jak tvrdí stěžovatel, že se návrh na povolení exekuce má vyřídit bez šetření, nýbrž stanoví jen, že se povolení exekuce stane, pokud zákon jinak neurčuje, bez ústního jednání a bez slyšení odpůrce. Ale § 55 druhý odstavec ex. ř. stanoví, že se povolení má státi bez vyšetření. Proto exekuční soud nemohl vyšetřovati ve vyrovnacích spisech, zda vymáhaná pohledávka podléhá vyrovnání. Že se povinný octl ve vyrovnání, nebylo v jeho rekursu novotou. Vždyť se zahájení vyrovnacího řízení oznamuje vyhláškou (§§ 3, 4 vyr. ř.), vyhlášení vyrovnání má soud exekuci povolující dbáti z úřadu, ježto předpis § 10 (1) vyr. ř. jest právem velícím. Výkaz o nedoplatku pojistných dávek z nemocenského pojištění byl jen tehdy vykonatelný za vyrovnacího řízení, když z něho plynulo, že vymáhaný nedoplatek nepodléhá vyrovnání (§ 54 ex. ř. a § 10 vyr. ř.), ježto pro jiný nedoplatek nebylo lze exekuci povolit. Ježto první soud nesměl konati šetření o tom, zda nedoplatek pochází z doby vytčené v § 23 čís. 1 vyr. ř., a z návrhu ani z výkazu nedoplatku to neplynulo, byl návrh na povolení exekuce právem zamítnut.

Čís. 10797.

Třebaže nebyla rekursním soudem v usnesení, jímž bylo zrušeno rozvrhové usnesení prvního soudu a nařízeno mu, by ustanovil nový rozvrhový rok a znovu rozhodl, vyhrazena pravomoc, zůstal postižené straně opravný prostředek vyhrazen pro dovolací rekurs z usnesení, jež bylo v právním důsledku zrušovacího usnesení napotom vydáno rekursním soudem.

Názorem, z něhož vycházel rekursní soud ve zrušovacím usnesení, byl v dalším jednání vázán i první i rekursní soud. Neřídil-li se však tímto názorem při dalším rozhodování ani první ani rekursní soud, nelze dovolacímu soudu přihlížeti k právnímu názoru rekursního soudu vyslovenému v důvodech druhého rozhodnutí a jest věc naopak posuzovati jen s hlediska důvodů vyslovených rekursním soudem ve zrušovacím usnesení.

Exekuční soud není v rozvrhovém řízení ani oprávněn ani povinen, by sám od sebe konal šetření o nárocích veřejných orgánů a vysvětloval anebo doplňoval nejasné nebo neúplné přihlášky.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 283/31.)

V usnesení ze dne 20. dubna 1929, jímž rozvrhl nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal s o u d p r v é s t o l i c e eráru převodní poplatek v přednostním pořadí. R e k u r s n í s o u d usnesením ze dne 12. srpna 1929 k rekursu hypotekárního věřitele Alfreda P-a zrušil napadené usnesení a, nevyhradiv pravomoc, uložil prvnímu soudu, by znovu rozhodl. S o u d p r v é s t o l i c e usnesením ze dne 18. srpna

1930 nepřiznal eráru převodní poplatek v přednostním pořadí. Rekursní soud usnesením ze dne 10. února 1931 eráru převodní poplatek v přednostním pořadí přiznal.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu Alfreda P-a a zrušil i zrušovací usnesení rekursního soudu ze dne 12. srpna 1929 i usnesení prvního soudu ze dne 18. srpna 1930 jakož i usnesení rekursního soudu ze dne 10. února 1931 a rekursnímu soudu uložil, by, nehledě k důvodu, pro který zrušil usnesení prvního soudu ze dne 20. dubna 1929, rozhodl znovu i o rekursu české finanční prokuratury jménem československého státu i o rekursu hypotekárního věřitele Alfreda P-a do tohoto usnesení.

Důvody:

Alfred P. napadá dovolacím rekurssem nejen usnesení rekursního soudu ze dne 10. února 1931, nýbrž i jeho usnesení ze dne 12. srpna 1929, jímž bylo zrušeno bez výhrady právní moci rozvrhové usnesení prvního soudu ze dne 20. dubna 1929 a nařízeno tomuto soudu, by ustanovil nový rozvrhový rok a znovu rozhodl. Že nelze stěžovateli odepřít právo, stěžovati si v této souvislosti dovolacím rekurssem i proti zrušovacímu usnesení rekursního soudu, jemuž nebyla vyhrazena právní moc, vyplývá, jak nejvyšší soud již vyslovil v rozhodnutí čís. 9643 sb. n. s., z ustanovení § 515 c. ř. s., an byl stěžovatel s dovolacím rekurssem podaným původně proti zrušovacímu usnesení rekursního soudu odmítnut rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 1929. Předem jest podotknouti, že, jak vytýká i stěžovatel, právním názorem, vysloveným tehdy rekursním soudem ve zrušovacím usnesení, byl, jak z povahy věci vyplývá, podle obdoby § 499 druhý odstavec c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) vázán i první i rekursní soud. Rekursní soud vyslovil v onom usnesení — vyhovuje rekursu české finanční prokuratury — názor, že přihláška berního úřadu o převodním poplatku 12.055 Kč není dosti jasná, by se z ní dalo určit, o jaký poplatek převodní jde, zda o poplatek z vydražené nemovitosti, a o jak veliké úroky z prodlení a o jaký exekuční poplatek a soudní útraty jde, a že jest proto přihlášku, má-li býti vzata za základ jednání, vrátiti k doplnění bernímu úřadu. Zrušil-li rekursní soud z tohoto důvodu usnesení prvního soudu, byl názorem takto vysloveným vázán v dalším jednání o rozvrhu i první soud i rekursní soud a jen s hlediska tohoto názoru měly oba soudy posuzovati věc po stránce právní. Neřídil se však názorem tím při dalším rozhodování ani první soud ani rekursní soud, jakž zřejmo z důvodů jejich rozhodnutí, a proto porušily oba soudy zákon v § 499 c. ř. s., jehož ustanovení jest, jak bylo již řečeno, použiti obdobně i tehdy, jde-li o případ § 527 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.), an rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu bez výhrady právní moci, by, vyslechna strany, znovu rozhodl. Nelze proto k právnímu názoru rekursního soudu vyslovenému v důvodech jeho druhého rozhodnutí přihlížeti a jest věc posuzovati jen s hlediska důvodů vyslovených rekursním soudem ve zrušovacím usnesení, neboť jen s hlediska

právního názoru v důvodech těch uvedeného měl posuzovati rekursní soud věc i ve svém druhém rozhodnutí.

Tu jest ovšem předem zkoumati, an stěžovatel napadá názor ten jako nesprávný, je-li původní přihláška berního úřadu o převodním poplatku 12.055 Kč, která jediné může přicházeti v úvahu, nejasná a neúplná, jak vyslovil rekursní soud ve zrušovacím usnesení. Názoru tomu jest přisvědčiti a nelze ani z knihovního zápisu o vydraženém domě nic vyvoditi pro opačný názor. Podle zápisu toho bylo podle výkazu berních nedoplatků ze dne 1. září 1927 vloženo zástavní právo pro pohledávku československého státu 12.055 Kč. Z knihovního zápisu není vůbec patrné, že šlo o převodní poplatek z vydražené nemovitosti. Nehledíc k tomu se berní úřad v přihlášce na tento knihovní zápis ani neodvolával. Šlo-li však o nejasnou a neúplnou přihlášku, nebyl postup rekursního soudu, když zrušil usnesení prvního soudu k vůli doplnění přihlášky, ve shodě se zákonem (§ 210 ex. ř.) a neshodoval se ani se zásadami vyslovenými nejvyšším soudem v rozhodnutích čís. 4504, 4933, 5206, 5962 sb. n. s., podle nichž není exekuční soud v rozvrhovém řízení ani oprávněn ani povinen, by sám od sebe konal šetření o nárocích veřejných orgánů a vysvětloval nebo doplňoval nejasné nebo neúplné přihlášky. Bylo proto další řízení, zahájené na základě zrušovacího usnesení rekursního soudu, pro rozhodnutí věci zbytečné, neboť věc byla již zralá k rozhodnutí, an podle zásad již uvedených nesměl exekuční soud k přihlášce přihlížeti vůbec pro její nejasnost a neúplnost, jak správně vystihl i první soud. Bylo proto zrušiti i zrušovací usnesení rekursního soudu, z něhož vyšel popud k onomu dalšímu zbytečnému řízení, i usnesení prvního soudu ze dne 18. srpna 1930 jakož i usnesení rekursního soudu ze dne 10. února 1931, učiněná jen důsledkem onoho nyní zrušeného zrušovacího usnesení soudu rekursního.

Čís. 10798.

Šekový platební rozkaz jest exekučním titulem podle § 1 čís. 2, § 371 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 287/31.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení zajišťovací exekuce na základě šekového platebního příkazu. Důvody: Na základě šekového platebního příkazu (omylem označeného jako směnečný příkaz platební), proti němuž včas podány námitky, nelze vésti exekuci zajišťovací ve smyslu § 371 čís. 2 ex. ř. Toto ustanovení odvolává se na příkazy platební, uvedené v § 1 čís. 2 ex. ř., jenž ve výčetním výpočtu jmenuje na tomto místě platební příkazy (rozkazy) v řízení mandátním a směnečném. Podle § 24 zákona ze dne 3. dubna 1906 čís. 34 ř. zák. platí pro uplatnění šekových postižních nároků předpisy o příslušnosti a o sporném řízení vydané pro věci směnečné. Na předpisy exekučního řádu poukázáno není. Třeba že by pravoplatné šekové platební příkazy pozdějšího zákona bylo považovati podle povahy věci za souřadné titu-